

„ABBAN A SZÍNHÁZBAN HISZEK, AHOL AZ ÉRZELMEK ÁTMOSSÁK A SZÍVET ÉS A REKESZIZMOT EGYARÁNT”

Március 18-án mutatták be nagy sikerrel a Turay Ida Színház produkcióját, A férfiak a fejükre estek! című darabot. A kiváló színésznőket felvonultató zenés vígjáték egyszerre szenvedélyes, mulatságos és elgondolkodtató. Az előadás rendezőjével, Sztárek Andreával – aki maga is játszik a darabban – a frissen bemutatott produkció mellett a rendezésről és az anyaságról is beszélgettünk.

Azt olvastam Önről a Magyar Színművészeti adatbázisban, hogy „alkata főként tragikus hősök alakítására teszi alkalmassá”. Ezzel Ön is egyetért?

Gondolom azért állapították meg ezt rólam, mert mély hangom van és erőt feltételező kisugárzásom. Ezek furcsa behatárolásai egy színésznek: éppen annyira szeretnék komika lenni, mint tragikus hősnő.

Vannak olyan alakítások, amelyek mély nyomot hagytak Önben?

Amelyek igazán nagy hatással voltak rám, azok komoly szerepek voltak. Még főiskolásként játszottam a Kaméliás hölgyben Marguerite-t, ami azt hiszem fölülmúlhatatlan. Másik nagy kedvencem, ami szerepálmom is volt, a Nem félünk a farkastól Mártája.

Játszott Kecskeméten, Szolnokon és Budapesten is több társulatban. Hogyan került kapcsolatba a Turay Ida Színházzal?

Életemben először egy kis, kétszereplős kamaraprodukciót rendeztem, amely egy kortárs női író, Thuróczy Kati Valaha Saint-Michelben című darabja volt. Topolcsányi Laura látta az előadást, és nagyon tetszett neki. Olyannyira, hogy amikor a Vöröslámpás ház című darabjánál rendező híján volt a színház, akkor Laura – és több másik kolléga is – engem ajánlott a feladatra Darvasi Ilonának. Végül felkértek a darab rendezésére, ami annyira jól is sikerült, hogy a következő évben is rendeztem a Turayban.

Új darabja, A férfiak a fejükre estek! című zenés vígjáték pedig márciusban rajtolt a Turayban.

Vígjátékként aposztrofálják, de igazi mélységei vannak. Ezt azért is nagyon fontos hangsúlyozni, mert engem sosem érdekelt az a színház, amin vagy csak sírni, vagy csak nevetni, vagy csak gondolkodni lehet. Abban a színházban hiszek, ahol ezek az érzelmek átfedésben vannak és átmoszák a lelket, a szívet és a rekeszizmot egyaránt. A férfiak a fejükre estek erre tökéletesen alkalmas. Három középkorú nő életének egy kis szegmensébe látunk bele: mindhárman elváltak, de nem tudnak a volt férjeiktől teljesen elszakadni. A darab azt mutatja, be hogyan tudják feldolgozni ezek a nők az elválást és a humoros jeleneteken túl, minden nőnek látjuk az egyéni drámáját is.

Édesanyja, Angyal Mária vidéken rendezett, az ő hatására kezdett Ön is rendezni?

Amikor anyukám még élt, ő ösztönzött, hogy próbáljam meg. Néztük együtt az előadást vagy ő nézett engem egy darabban, és utána kielemeztük, hogy az mitől volt rossz vagy mitől volt jó. Ezeknek a beszélgetéseknek mindig az lett a vége, hogy nekem rendeznem kéne. Viszont bennem sokáig fel sem merült ez a lehetőség. Majd amikor édesanyám meghalt, közvetlenül utána kaptam az első rendezői felkérésemet. Kicsit azt éreztem, mintha átadta volna a stafétabotot.

Korábban azt nyilatkozta, hogy egy nő akkor teljesedik ki igazán, ha anyává válik. Ez valóban ennyire fontos egy nő életében?

Lehetünk emancipáltak, feministák meg dolgozó nők, de meggyőződésem, hogy a legcsodálatosabb egy nő életében az anyaság. Úgy gondolom, hogy mi mégiscsak erre teremtettünk, ez az elsődleges feladatunk az életben és ez a „szerep” hozzátesz egy nőhöz. Az anyaságot minden nőnek meg kell tapasztalnia, nem szabad magunkat megfosztanunk a gyerekvállalástól. Azért is szép, mert nem olyan, mint egy produkció, amit bemutatunk, műsoron van egy darabig, aztán elfelejtjük: az anyaság sosem ér véget.

Sz.F.B.